

LBRIS

We know
books

Colecția Roman

Lector: Nicoleta Arsenie

Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu

Coperta: Florin Afloarei

Foto copertă: Colegiul Național Traian din Drobeta-Turnu Severin
1981, sursa Wikipedia

Editura IDEEA EUROPEANĂ

O.P. 22, C.P. 113, București, 014780

Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618

Comenzi carte prin poștă:

Tel.: 021-2125692

E-mail: office@ideeaeuropeana.ro

www.ideeaeuropeana.ro

© Editura Ideea Europeană

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GEORGESCU, ION BOGDAN TEODOR

Sfidarea absurdului / Teodor Georgescu. - București :
Idea Europeană, 2025

ISBN 978-630-333-072-3

821.135.1

Teodor Georgescu

Sfidarea absurdului

vol. II

București, 2025

Cuprins

Prefață	5
Cuvânt-înainte	13
Introducere	19
Partea I.....	35
1. Lecția de fizică	35
2. Terminarea facultății – primul loc de muncă	41
3. Cabinetul de stomatologie din satul fără curent electric	46
4. La vânătoare.....	50
5. Mutarea de la policlinică de la hidrocentrala Porțile de Fier.....	53
Partea a II-a	58
6. 1969 Pregătire de evadare. Accidentul de la Porțile de Fier.....	58
7. Evadarea – Turnu Severin 1969 Sfârșitul lunii august.....	62
Partea a III-a.....	76
8. Formarea mea profesională	76
Partea a IV-a	87
9. Teoria generală a sistemelor	87
10. Fericire fără iubire	96
11. Comportament inteligent și comportament aleatoriu neinteligent.....	99

Partea a V-a.....	108
12. Cum sunt echilibrate forțele care se exercită asupra dinților în timpul masticației.....	108
13. Mutarea în București (1981).....	122
14. Cabinetul de la ICAB	126
Partea a VI-a	127
15. Premoniție (1985)	127
16. Accidentul de motocicletă	128
17. Dana (1985)	131
18. Atmosfera din cabinetul de stomatologie al ICAB-ului.....	135
Partea a VII-a.....	138
19. O nouă metodă de tratament a parodontitei prin modularea răspunsului imun	138
20. Discuția cu „profesorul meu”, care m-a îndrumat și m-a stimulat în cercetările mele	143
21. Primul pacient tratat cu vaccin stafilococic (VSD).....	146
Partea a VIII-a	150
22. Toți contra unu, unu contra toți.....	150
23. Dispensarul de la uzinele „Semănătoarea”	153
Partea a IX-a	156
24. 1989 – Înainte de revoluție	156
25. Vise premonitorii. 1989.....	158
26. Revoluția	160
27. Bilanț după visul premonitoriu	164
DIALOGURI.....	166
28. Împăcarea	166
29. Dialog final.....	172
Concluzii	180
EPILOG	183

Comunist, lucru care s-a și întâmplat. Orașul Turnu Severin era un nod important din punct de vedere strategic și fusese parțial distrus de bombardamentul aviației americane. Aici și-a adus familia și am locuit la început într-o casă distrusă parțial de bombardament, unde rămăseseră doar două camere întregi. Era o locuință insalubră, rece și umedă, cu igrasie, în care eu și fratele meu nou-născut eram tot timpul bolnavi. În 1949 ne-am mutat într-o locuință mai bună, care fusese eliberată de trupele sovietice de ocupație.

Tatăl meu a avansat profesional și a ajuns directorul spitalului și medicul-șef al secției de chirurgie. Avea perspectiva de a rămâne în continuare. Dar s-a apucat să-și construiască o casă care a stârnit invidia unor colegi care i-au creat necazuri.

La mijlocul anilor 1950, lucrurile au luat însă o întorsătură care va fractura viața familiei noastre. Organele de securitate din Turnu Severin îl iau ca obiectiv pe tatăl meu și îl studiază aproape 4 ani pentru a-l face informator. I se face propunerea de a fi informator al Securității, dar refuză categoric pe motivul că nu este de demnitatea lui. În anul 1958 i se confecționează un dosar politic și este exclus din Partidul Comunist cu toate consecințele pentru el și familia lui; dar i se comunică faptul că dacă acceptă să fie informator, dosarul de excludere se va șterge și va fi reprimit în partid. Refuză cu vehemență, iar consecințele vor fi dezastruoase pentru el și pentru noi, copiii.

Introducere

Suntem în anul 2024. A început războiul din Ucraina și cred că este momentul unei mari resetări a omenirii. Au trecut ani de când am scris primul volum din *Sfidarea absurdului*; a fost o perioadă de căutări, de întrebări, de lămuriri. Odată cu trecerea anilor percepția evenimentelor se schimbă, lucruri care ți se par importante se pot bagateliza și chiar pot să ți se pară insignifiante, iar evenimente pe care le-ai trecut cu vederea capătă proporții, sau devin chiar esențiale; și cred că nu cunoșteam atunci sensul ascuns al noțiunilor de *demnitate*, *onoare* și *conștiință*.

Dialogul cu tatăl meu din primul volum al *Sfidării absurdului* se mută de multe ori către alții, dar subiectul conversației rămâne, pentru că răspunsul la întrebări nu a venit în totalitate.

Iată, recitesc pe coperta din spate a primului volum și mă întreb ce o fi vrut să spună Mihai Ungheanu, un om de o cultură excepțională, cu „absurditatea care se dezvăluie prin accesul la dosarul de securitate, care îi conferă doctorului Georgescu (G.G.), personajul principal al cărții, o altă identitate decât cea reală. Narațiunea traversează două războaie mondiale fără să treneze. *Sfidarea absurdului* vrea să fie în cele din

urmă o dezbatere asupra vieții (existenței) unui doctor exemplar, performant și onest intrat după război în malaxorul unor delatțiuni coordonate și distrugătoare. Cartea reproduce parcursul unei insistente și prelungite delatțiuni care transformă viața unei familii într-un coșmar.”

Mă întreb în ce constă această nouă identitate? Nu am putut să-i cer lămuriri senatorului Mihai Ungheanu. La scurt timp după ce mi-a dat acel înscris s-a îmbolnăvit și s-a stins din viață.

Cum am mai spus, mi-au trebuit ani ca să înțeleg multe lucruri, printre care și sensul ascuns al evenimentelor pe care chiar eu le-am descris în povestirea mea. Toate lucrurile au o față care se vede și una care este ascunsă organelor de simț și raționamentului superficial și care este uneori mult mai importantă sau chiar esențială. De fapt, analizând prima parte a *Sfidării absurdului*, reiese că povestea destinului doctorului G.G. este o rescriere a poveștii lui Iov din Biblie.

Astfel, Satan vine la Dumnezeu și îl întreabă:

– De ce ești așa de mulțumit de creația ta, omul? Dă-mi-l pe cel mai bun fiu al tău și ai să vezi că se leapă de tine.

Și Dumnezeu i-l dă pe Iov, cu condiția subînțeleasă ca Satan să își recunoască înfrângerea.

Și Satan încearcă să-l distrugă pe Iov, îi omoară familia, îi distruge averea, dar nu reușește să îl facă pe Iov să se lepede de Dumnezeu și să își piardă astfel sufletul.

Și atunci Dumnezeu îl răsplătește pe Iov, dându-i altă familie și avere.

Deci omul Iov este încercat prin rău, dar rezistă la suferință și Răul nu a putut să-l înfrângă.

Goethe, în povestea lui *Faust*, operă la care a trudit toată viața și pe care a încheiat-o cu puțin timp înainte de a muri, reia subiectul biblic din povestea lui Iov. Faust era un erudit, convins că știe totul, având o apetență de cunoaștere fără limită.

Mefisto vine la Faust și îl ispitește că îi va satisface orice dorință de cunoaștere, cerându-i în schimb sufletul.

Faust îi răspunde că nu are ce să îi arate, pentru că el știe totul, pentru că are toată știința la degetul lui cel mic. Și îl gonește pe Mefisto trăgând în jurul lui un cerc. Însă Mefisto reușește să intre în cerc prin locul de îmbinare a cercului.

– Vezi că nu știi totul! Uite, am reușit să sparg cercul.

Și Faust, care credea că știe tot, cedează ispitei și promite că îi va da sufletul lui Satan înainte de a muri.

Iată că dacă Satan nu reușește să îl doboare prin rău pe Iov, pe Faust reușește să îl convingă să îi dea sufletul, promițându-i satisfacerea oricărei dorințe de cunoaștere. Dar, înainte de a muri, Faust reușește printr-un vicleșug să își păstreze sufletul.

În cazul doctorului Georgescu, Răul, reprezentat prin ofițerul de Securitate, vine și îi cere să semneze angajamentul de a deveni informator al Securității. Pentru el acest lucru însemna să își vândă sufletul diavolului, să își toarne prietenii și rudele, care ajungeau astfel în pușcării sau puteau chiar să își piardă viața. În urma unui denunț în care se susținea că o persoană ascultă „Vocea Americii” sau că spunea un banc politic sau că făcea o afirmație care aducea prejudicii de imagine unui personaj politic, această persoană putea fi

arestată și torturată pentru a o face să mărturisească faptul că uneltește împotriva statului și a orânduirii comuniste și putea să dispară pentru totdeauna.

Știa ce îl așteaptă dacă refuză, și totuși răspunde: „Nu este de demnitatea mea să fiu informator”. Nu îl lăsa conștiința de om și onoarea să semneze angajamentul. Considera că nici Dumnezeu nu îl va ajuta dacă o va face. Era de neconceput pentru el să facă acest legământ cu Răul. Pur și simplu și-ar fi vândut sufletul.

Ca urmare a refuzului său, a fost supus unor presiuni psihice greu de imaginat atât el, cât și familia. Represaliile se desfășoară imediat. I se confecționează un dosar politic. Este ulterior exclus din Partidul Comunist. Doctorul Georgescu era membru PCR încă de la sfârșitul războiului, din anul 1946, fiind, așadar, unul dintre membrii fondatori ai partidului. Această excludere era urmată de repercusiuni grave.

Ei bine, toată rezistența lui se epuizează în momentul în care încep persecuțiile asupra copiilor. Fratele meu nu este primit în clasa a VIII-a, iar eu nu aș mai fi fost primit la facultate.

Condițiile puse de autorități au fost să își doneze casa pe care începuse să o construiască și să dea declarația că excluderea lui din PCR a fost justificată. Ba mai mult, i se înscenează o acuzație de uneltire împotriva statului urmată de „mandat de arestare și trimitere în judecată în Tribunalul Militar pentru sabotaj și activitate contrarevoluționară”.

Totuși, probele administrate în dosarul de securitate și cel de la partid, după cum reiese chiar dintr-un raport de sinteză, elaborat ulterior în dosarul de securitate, nu

erau relevante și concludente pentru a putea fi luate în considerare ca justițiabile.

Restul declarațiilor și martorilor din dosar nu au nici o relevanță sau valoare juridică. Netemeinicia dosarului confecționat este atestată și de faptul că la solicitarea ofițerilor de Securitate adresată arhivei centrale a securității statului, înainte de a se încerca racolarea ca informator a doctorului G.G., și de „căutare de elemente compromițătoare” pentru șantaj, referitoare la statutul acestuia, răspunsul dat de la arhiva centrală a securității a fost că „nu figurează printre elementele dușmănoase”.

În anul 1959, ofițerii de Securitate ce se ocupau de doctorul G.G. au fabricat și un dosar de urmărire penală pentru omor prin neglijență sau intenție. Victima presupusă era un muncitor care se rănise la gât, fiindu-i atinse vasele mari ale gâtului – carotida și vena jugulară internă.

Doctorul G.G. a fost acuzat că, în timpul intervenției chirurgicale efectuate asupra pacientului, ar fi secționat în mod intenționat cele două mari vase de sânge. În mod normal ar fi fost vorba, eventual, de malpraxis, dar acuzația a fost de uneltire contra statului, urmată de emiterea aceluși mandat de arestare și de trimiterea în judecată în fața unui tribunal militar pentru sabotaj și activitate contrarevoluționară. Desigur că dacă ar fi fost arestat nu ar mai fi scăpat cu viață, ceea ce însemna lichidarea fizică și clasarea dosarului.

Urmarea acestei acțiuni distrugătoare și a tensiunii psihice la care a fost supus pentru o lungă perioadă de timp a constat în căderea nervoasă a doctorului G.G., care, pentru a-și salva copiii, este silit să dea declarația

prin care recunoaște că a mințit Partidul Comunist. A fost de fapt un șantaj la care nu putea să reziste. Dar norocul, întâmplarea sau Dumnezeu îl scapă totuși de la moarte, fiindcă mandatul de arestare semnat de conducerea securității din Turnu Severin și a Securității de la regiunea Craiova este contestat de numitul C. Mihalcea.

Presiunile asupra lui G.G. continuă însă și spre sfârșitul vieții, în anul 1989, așa cum reiese din primul volum al *Sfidării absurdului*, când avea 77 de ani, bolnav fiind de cancer, regretă că nu a semnat pactul cu diavolul și chiar îl respinge pe preotul care vine să-l spovedească înainte de a muri. Nu am fost de față când l-a respins pe acesta, iar când am aflat că nu l-a primit pe preot, am întrebat care este motivul.

Tatăl meu zăcea întins pe pat.

– De ce nu l-ai primit pe preot?

– Pe preot? Poate pe dracu? îmi răspunde pe un ton răstit.

– Dar ce, nu mai crezi în Dumnezeu?

– Nu, nu mai cred, îmi răspunde el hotărât.

Deși în carte joc rolul de avocat la diavolului, reușesc totuși să îl conving să-l cheme pe preot să se spovedească și să se întoarcă la Dumnezeu.

Viața tatălui meu, ca și a multor alora, este poate încă o poveste de tip faustic, în care eroul – Faust – urmând o traiectorie mai complicată – reușește să nu își înmâneze sufletul lui Mefisto.

Dar iată că și tatăl meu, în ultima clipă a vieții, n-a cedat și s-a întors la Dumnezeu.

În *Faust* este exprimată obsesia lui Goethe legată de acțiunea diavolului de a lua sufletul omului.

Cuvântul „suflet” vine de la „suflare”, „duh”, respirație.

Să ne explicăm acest lucru. În primul rând, să spunem că organismele vii sunt sisteme informaționale, care prelucrează informație. Și informația este un semnal care semnifică o schimbare, are un conținut semantic și un suport (vehicul) material sau energetic.

Cartea de față încearcă să ofere un răspuns la această chestiune plecând de la cunoștințele noastre de astăzi. Un mod de a aborda această problemă este să facem o paralelă între calculator (robot) și om, într-o cheie personală.

Cândva tatăl meu mi-a pus o întrebare legată de diferența dintre calculator/robot și om:

– Calculatorul are hard și soft ca și omul, dar are și viață, este viu?

– Nu, nu are, răspund eu.

Și atunci m-a întrebat:

– „Ce este eul, ce este spiritul, ce este sufletul?”

Încerc să răspund astăzi.

– „Eul” – zic eu, bătându-mă cu mâna dreaptă peste piept în dreptul inimii – sunt eu, adică corpul meu, *soma* (the body), adică partea materială – *hardul*.

– „Spiritul”¹ – vine de la cuvântul *spirt* din limba latină și arabă (arabii au inventat alambicul) și

¹ Provine din indo-europeană, având sensul de suflu, suflare. Articol disponibil la adresa de internet: <https://en.wiktionary.org/wiki/spirit>. Originea presupusă este indo-europeanul *speis*: <https://www.etymonline.com/word/spirit>. „The Latin word also could mean «disposition, character; high spirit, vigor, courage; pride, arrogance». It is a derivative of *spirare* «to breathe» and formerly was said to be perhaps from a PIE **(s)peis-* «to blow» (source also of Old Church Slavonic *pisto* «to play on the flute»). But de Vaan says the Latin verb is «Possibly an onomatopoeic formation imitating the sound of breathing. There are no direct cognates.» Compare *conspire*, *expire*, *inspire*.”

înseamnă esența, substanță provenită prin sublimare, partea imaterială, să admitem că este *softul*.

– Și „suflet” vine de la „suflare”, duh, adică Viață – în latină sufletul fiind *anima*, energia vieții, și să admitem că se comportă ca suport, vehicul energetic pentru informație.

– Și robotul are viață? m-ar fi întrebat dacă ar mai trăi și astăzi.

– Nu, nu are, aș răspunde eu.

– Și atunci de ce vrea Satan sufletul?

– Este evident. Are hard și soft, dar viața, energia vieții și iubire nu are. Răul nu poate da viață, pentru că puterea lui este ura, moartea. În oastea lui, oastea întunericului, are nevoie nu numai de roboții pe care îi poate manipula, ci și de forța vitală, de *anima*, de energia vieții – pentru că viața creează viață și pentru că fără această putere nu se poate înmulți.

– Și crezi că Satan mai are nevoie și de altceva?

– Păi are nevoie și de cei care gândesc cu mintea lor dată de Dumnezeu, nu doar de inteligența mecanică a robotului, a calculatorului bazată pe matematică, fizică, chimie, adică pe științele lumii moarte.

– Deci un ateu nu se va supune legilor lui Dumnezeu, iar conștiința lui va fi dominată de ură.

– Un om care crede cu adevărat în Dumnezeu întotdeauna se va supune lui, nu poate să omoare, să îi ia viața altuia și poate fi manipulat mult mai greu decât un ateu.

– Dar ce este viața?, ar fi revenit cu întrebarea tatăl meu.

– Păi, nu se știe ce este viața, doar consecințele ei, că acum o persoană este vie și vorbește cu tine și în momentul următor dispare.

– De ce? Care e puterea care îl animă?

– Nu știu ce este viața, probabil că este o putere, o forță, așa cum este gravitația. Se cunoaște „legea atracției universale”. Dar cunoaștem doar efectele, nu și cauza. După Platon, *anima mundi* – sufletul lumii – este puterea care penetrează întregul univers și dă viață la tot ceea ce este viu. Ce este viața? Nu avem încă răspunsul, știința încă nu a găsit cauza, nici a vieții și nici măcar a gravitației – cunoaștem efectele, dar nu cunoaștem cauza¹. Să admitem că Dumnezeu e cel care o dă.

– Dar care este explicația gestului de a arăta către inimă când pronunțăm „eu sunt”? De ce nu ducem mâna la frunte, pentru că acolo este creierul, cu care gândim? Probabil că aceasta ar fi următoarea întrebare.

– Răspunsul meu este următorul. Celula-ou, sau zigotul, este „bănuțul” din gălbenuș la oul de pasăre și din care se naște embrionul. Oul are un înveliș protector și albușul și gălbenușul, care vor asigura nutriției și oxigenul din care se va hrăni embrionul, iar în momentul în care se realizează prin organogeneză inima și rețeaua vasculară internă și externă, la prima contracție a inimii sângele – izvorul vieții – va iriga organismul puiului. Acesta este începutul formării corpului, hardul, eul, și a apariției vieții. Necesarul de hrană, de oxigen și alte substanțe este luat din albușul și gălbenușul oului ca o plantă care se hrănește și își trage seva din pământ. Aceste substanțe se duc în ficatul puiului prin

¹ Aceasta e o ipoteză prezentată de Platon în dialogul *Timaios*. Acolo postulează trei surse sau principii: ideile eterne, demiurgul și materia, și ea eternă, din care demiurgul modelează lumea uitându-se la ideile.